

Cerkvene zadeve.

Pri Sv. Pavlu v Rimu.

Spisal dr. Fr. K.

(Konec.)

V desni prvi postranski ladiji vidimo sliko sedanjega papeža Leona XIII.; za prihodnje papeže je še dovolj praznega prostora. Ljudska pravljica govori, da, kadar bo vse tako polno, da ne bo več kam djati slike novega papeža, tedaj bo sodnji dan. Pa to je le pravljica. Nad lokom, ki deli srednjo ladijo od prednjega dela, gledajo na nas resnobne starinske podobe iz barvanih kamenčkov. Dala jih je napraviti v petem stoletju pobožna princesa Gala Placidija, sestra cesarja Honorija in Arkadija. V sredini je Kristus, držeč palico na rami, ob straneh mu stoji 24 starešin, kakor nam jih opisuje skrivnostno razodetje sv. Janeza. Te slike so se ohranile v požaru, vendar so vsled starosti bile že poškodovane in so jih morali popraviti. Resnomoile oči Kristusove nekako presunljivo zrejo na gledalca. Kdo bi preštel tisoče in milijone pocpotnikov, na katere so te oči že gledale v teku tolikih stoletij! Tudi umetniki jako cenijo te slike. Ko je gorela Pavlova cerkev, vzkliknil je bolešno neki nemški umetnik, ki je takrat bival v Rimu: «Za Boga! Rešite slike nad lokom!»

Na nasprotni strani od teh slik so zopet starinski mozajiki, ki nam predstavljajo Kristusa, sedečega med Petrom in Pavlom. V občje v Rimu neštivilnokrat najdemo Kristusa s Petrom in Pavlom, ker sta ta dva apostola najbolj razširila evangelij Kristusov in ustanovila rimsko cerkev, ki je glava in mati vsem drugim cerkvam. Te slike pa nas tudi učijo, da so že starodavni kristjani bili trdno prepričani, da je Kristus postavil Petra nad druge apostole in mu izročil ključne nebeškega kraljestva. Ravno tega se držimo tudi mi, ki spoštujemo v rimskem papežu namestnika Kristusovega, naslednika sv. Petra.

Ob velikem oltarju se križata poprečna in podolgasta ladija.

Tudi v poprečni ladiji je marsikaj zanimivega. Oglejmo si najprej desno stran. Tu vidimo nad oltarjem velikansko sliko iz barvanih kamenčkov, ki predstavlja Marijino vnebovzetje. Narejena je po stari, dragoceni izvorni sliki, ki se hrani v papeževi palači v Vatikanu. Blizu tega oltarja je vhod v velikansko zakristijo, kjer se hrani velik kos sv. križa in pa kosti neštivilnih mučencev. Romarji si dajo tukaj potrditi romarski listek, da so res obiskali cerkev. Sv. Pavla cerkev je

namreč jedna izmed sedmerih poglavitnih rimskih cerkvij, katere mora obiskati vsak romar, ki se hoče udeležiti popolnega odpustka. Tudi škojke ko pridejo v Rim h grobovom sv. Petra in Pavla, si dajo v tej cerkvi potrditi listino, katero potem izroče sv. očetu.

V levem delu poprečne ladije je zopet z dragocenim ruskim malahitom ozaljšan oltar. Velikanski mozajik nam prav lepo predstavlja dogodek pred Damaskom, ko je togotnega Savla obsijala nebeska luč in je padel s konja ter zaslišal glas: «Savel! Savel! Zakaj me preganjaš?»

Na tem oltarju so ob Pavlovih praznikih izpostavljene v stekleni posodici verige, v katere je bil vklenjen nekdanji sv. Pavel. Ob določenem času jih da duhovnik poljubiti vernikom in jih vsakemu pritisne na čelo. Z velikim spoštovanjem poljubljajo verniki to hladno železje. In kako ne bi! Saj so to verige, katere je zaradi Kristusa nosil veliki apostol Pavel in katere z nekakim ponosom omenja večkrat v svojih pismih. Nekoliko dalje od tega oltarja je kapelica Najsvetejšega zakramenta. Tukaj se hrani starinsko razpelo, pred katerim je 22. aprila 1541. klečal Ignacij Lojola s svojimi tovariši in storil slovesne obljube ter tako položil temelj družbi Jezusovi.

Ako si še ogledamo velikanska kamenita kipa sv. Petra in Pavla, ki stojita ob straneh pred velikim oltarjem, tedaj smo si po priliki ogledali vse večje znamenitosti prelepe Pavlove cerkve. Natančen opazovalec še zapazi, da so v postranskih dveh ladijah vse šipe v oknih razbite. Kaj je neki to? Poprej so bile šipe oslikane z dragocenimi slikami. A v jeseni leta 1891. je nekdo v bližnji trdnjavi, polni smodnika, podvrgel ogenj. Z grozno silo je trdnjava zletela v zrak in to je napravilo ogromno škodo v Rimu in okolici. Več ljudij je izgubilo življenje, bližnje hiše so bile razdejane, vsa okna v Rimu so se razletele v kosce, celo na velikanski Petrovi kupoli so se pokazale vsled tega nevarne razpokline. A v mestu Tivoli, ki je kakih pet ur od Rima, so se zdrobile vse šipe. V tej nesreči so se razbile tudi šipe na Pavlovi cerkvi. Dragocene slike so stale velikansko svoto denarja in sedaj jih ne morejo nadomestiti z drugimi. Dolžnost bi bila italijanske vlade, da poravnata storjeno škodo, ker se je nesreča zgodila vsled nepazljivosti vojaštva. In tako razbita okna na Pavlovi cerkvi še sedaj oznanjujejo ptujcem, kako Lahij gospodarijo v Rimu.

Poleg Pavlove cerkve je starodavni samostan, ki je že od leta 1442. pripadal be-

nediktincem. Tudi ta samostan je laška vlada zatrla in stoji sedaj prazen. Proglasili so ga za «narodni spomenik», a ta «spomenik» bo sčasoma razpadel, ker ni nikogar, ki bi ga popravljaj. Za dober «bakšiš» nam čuvaj odpre vrata, da si ogledamo dvorišče s čudovito lepimi hodniki in stebrovjem.

V občje pri vseh teh «narodnih spomenikih» na Laškem čepi kak postopač, ki ptujcem olajšuje mošnje.

Nerad se človek loči od dragega svetišča sv. Pavla. Najlepši izlet je semkaj popoldne. Ko večerno solnce pošlje zadnje žarke čez bližnji, z vinogradi posuti hrib Monte Verde, stopimo v električno železnico. Še nekolikokrat se ozremo nazaj na Pavlovo cerkev in kmalu nas obzidje rimskega mesta sprejme v svoje naročje. Ptujcu pa ostane v duši sladek spomin: «Bil sem na grobu apostola Pavla!» —

Gospodarske stvari.

Kako se pohištvo najceneje izdeluje?

Kakor imamo radi, da je okoli naših poslopij vse snažno in očedeno, tako nam je tudi ljubo, ako imamo v stanovanjih lepo opravilo, katero naše oko razveseljuje. Toda velik razloček je pri napravi novega pohištva glede cene, ker pri umetnih mizarjih se v mestu bore kmet cene lahko zboji. V naslednjem mu hočem pokazati, kako si moremo najceneje oskrbeti lepo in trajno pohištvo.

Vsaki trd les ima svojo posebno barvo, katera, slikana (pa ne barvana!) najbolj dopada vsakemu očesu. Tako se odlikuje z belo barvo javor, z rumeno jesen, z blizu enako hruška, samo da je bolj zatemnela, z lepo rudečkasto lesnika, še bolj črešnja in z najlepšo črnkasto pa oreh. Jednega ali drugega se gotovo najde pri vsaki hiši. Bog varuj takšno drevje, ako je nepoškodovano, cepiti v drva, kar se žal, čestokrat godi. Ako rabimo pohištvo, in nam je drevo sneg ali veter podrl, pa če nam je drugače na poti, dajmo ga spraviti k pili in napraviti deske. Te se potem zložijo na solnčnem prostoru tako, da delajo obliko debla, samo da so med njimi počez naložena ravna drva. Tako se bodo primerno sušile, ne razpokale ali skrivile. Tako naložene smejo biti tudi na dežu in solncu, da je les pozneje manj vlečljiv. Ko so se deske najmanj jedno leto tako sušile, potem se le veljajo za delo. Opomniti namreč je, da trd les, naglo posušen, preveč

njim nobeden Maronit ne uide po morju. Glejte tam ob morju goreče baklje, in kmalo bode tudi plamen kristjanskih hiš razsvitljeval okolico daleč okrog, tako da nikakor ne moremo do morja.» In skušena stara žena je imela prav. V kratkem že so goreče hiše razsvitljevale celo okolico in naši ubežniki niti na pokopališču niso bili več varni.

«Pa kam hočemo bežati?» vpraša Judita. «V gore, dragi otroci, v gore,» njim zatrjuje udova odločno ter ostane in pobere svojo culico. «Da, dragi moji, v gorah so bili kristjani še vedno najbolj varni. Mi moramo priti v vas Djecin, ki leži pet ur odtod proti vzhodu v gorah. Tam stanuje kakih 2000 Maronitov, ki morejo sebe in nas braniti, ako imajo le pogum.» Ta nasvet se je vsprejel.

Predno pa se napravijo na pot, še reče udova: «Ali, se nočete zdaj vrniti v mesto k svojemu očetu? Vi ste zadosti za nas storili in zdaj morate skrbeti za svojo varnost.»

Ali pa nato odločno odgovori: «Jaz se ne vrnem več k svojemu očetu, ker bi me gotovo silil kristjane moriti. In če bi se branil in mu rekel, da nočem biti več Turek, bi me umoril.»

«Zakaj pa nočete biti več Turek?» vpraša udova začudena.

«Ker Turki ne poznajo ljubezni in ne

usmiljenja do svojega bližnjega,» odgovori togotno Ali.

«In kaj hočete sedaj postati?» vpraša zopet udova.

«Še ne vem,» pravi Ali v zadregi. «Molite za mene, da me vaš Bog razsvetli.»

«Da, to bomo storili. Zdaj pa urno naprej!» Pri teh besedah gre udova naprej, in otroci ji urno sledijo. Kmalo prestopijo pokopališko zidovje in potem gredo med rodovitnimi vrtovi. Judita je vsak trenutek pogledala v mesto nazaj na goreče hiše, tako da se Maron pošali rekoč:

«Judita, pazi! Ako se boš vedno nazaj ozirala, se bodeš še v kamenit steber spremenila kakor Lotova žena.»

Judita se sramuje svoje radovednosti in pošepče materi na uho: «Čuj mati, kaj Maron pravi. On se še celo šali v tej nam strašni uri.»

«Da,» odgovori mati, «Maron ima prav. Mi bežimo kakor Lot, štirje iz mesta.»

«Kdo je pa angel, ki nas vodi?» vpraša Judita.

«To je Ali,» reče Maron in položi svojo roko prijatelju na ramo. «Sploh pa menda le ni prav, da še šale uganjam v tej veliki nevarnosti.»

«Pač, moj sin,» pravi mati. «Taka šala v nesreči je Bogu dopadljiva, ker je znamenje

dobre vesti in trdnega zaupanja na Boga. Slišala sem, da so tudi sveti oče Pij IX. še šaljivi v največjih stiskah in nadlogah.»

Pot v Djecin je peljala ob majhnem gorskem potoku, ki se pri Sidonu izliva v morje. Ko stopajo ob tem penečem potoku, reče Maron svojemu prijatelju: «Ali, bi-li hotel priti z nami v nebesa, ako bi nas sovražniki napadli in umorili?»

«Da, Maron,» odgovori Ali ves navdušen, «jaz hočem z Vami biti.»

Smešnice.

Stotnik ošteva nadstražnika: «Kako ste mogli biti tako predrzni, da ste infanteristu Beloviču dali na lastno roko dopust? Ali mislite, da ste stotnik? No, neumni za to ste dovolj!»

Jože: »Povej mi Tone, kje si pustiš Ti lasé rezati?«

Tone: »Jaz, pri Hrgovih!«

Jože: »Kje pa Tvoj brat Marcek?«

Tone: »Pri Rihtarjevih!«

Jože: »Veš, jaz pa na — glavi.«

razpoka, če ni dobro presušen, ga pa klej ali lim ne drži. Torej mu je treba miru vsaj za jedno leto, ali če mogoče tudi deset let! Samo paziti je treba, da ne pirovi in ga črv ne gloda.

Iz tako pripravljenega lesa napravi lahko tudi priprosti, samouki mizar prav lepo pohištvo. Po navadnem stroju se deske gladko ostružijo in pohištvo izdelata, potem se pa samo le s steklenim papirjem (Glaspapier) oriba, enako kot bi je s pilom. Sedaj pa drugega ni treba, nego dobiti nekoliko lanenega firneža, in s cunjjo (najboljša je od sukna), pohištvo ribati. Ko se to posuši, treba ponoviti še dvakrat in s tem smo napravili na lesu barvo in lesk, ki dopada očesu. Ne razloči se veliko od poliranega takšen les, med tem ko zadnje potrebuje premnogo dela in stroškov.

Svetoval bi to našim kmetom, naj bi si na ta način oskrbovali pohištvo. To pa najbolj radi cene. Iz trdega lesa enako ali polirano pohištvo stane pri mizarju gotovo štirikrat več, nego če daš doma drevo zrezati in na domu si pohištvo na ta način delati. Posebno kadar nesreča kakšno drevo pokonča, ne vrzimo debela med drva, temuč skrbimo, da dobimo iz njega les za pohištvo. Iz skušnje lahko trdim, da je to najcenejše sredstvo, si lepo in trajno pohištvo oskrbeti. Pohorski.

Sejmi. Dne 22. v Št. Heleni pri Šmarju, Malem Rodinu pri Rogatcu, Ivniku, Št. Magdalen pri Mariboru. Dne 23. v Poljčanah in Brežicah. Dne 25. v Žalcu, Čermožicah in Kozjem. Dne 26. v Teharjih, v Framu pri Mariboru, Št. Ani na Kremberku. Dne 27. v Imenem. Dne 28. v Turniščah.

Dopisi.

Iz Šentilja. (Cesarska slavnost.) (Konec.) Slavnostni govor je imel na veselici č. g. dr. Medved. Smo ga že komaj čakali, ker smo znali, da nam bode govoril iz srca. Saj je tudi tako govoril. Pokazal je lastnosti svitlega vladarja, njihovo hrabrost v boju, njihovo modrost v družini, njihovo pravičnost v državi.

Le glejmo njihovo pravico nasproti državljanom! Svetli cesar so pravični v državi. Dali so svojim državljanom ustavo, jednako-pravnost, narodne šole, dali so svojim podložnim besedo pri narejanju postav, da si poslance volijo, kakšne, to je odgovornost podložnih, dali so § 19. za celo Avstrijo veljavni, po katerem niso Nemci prvi, Slovenci drugi ali zadnji, temuč kar so Nemci, to so Slovenci, Nemci nič več, kakor Slovenci — dali so narodne šole; ni treba več, če so Slovenci pametni, pošiljati njim slov. otrok v nemške mučilnice, temuč dano jim je, izomikati slovenske otroke v slovenskih učilnicah. Za takega vladarja, kako naj ne bi bili Slovenci navdušeni? Šentiljskih Slovencev navdušenost je dobila odduška ob koncu govora g. dr. v gromovitem živio!

Lepe bedese govoril je tudi č. g. Gomilšak, jareninski kaplan. Pokazal je, da ni nasprotja med slovensko in cesarsko zastavo, temuč najlepše soglasje. Čim večje je navdušenje za domovino, tem lepše je soglasje med zastavama, kot izrazoma slovenskega in avstrijskega domoljubja.

Jako lepe so bile tudi misli, katere so bile zapopadene v govoru gosp. dr. Pipuša. Šentiljski Slovenci ste na straži za domovino in za jezik. Lastnosti dobrih stražnikov kažete danes. Navdušeni ste za cesarja, navdušeni ste za domovino. Dokler ima slovenski narod navdušeno stražo, dobro zanj, napadi vseh njegovih sovražnikov bodo vrlo odbiti.

Lepo petje so oskrbeli mariborski gospodje. Kako lepo se je s tem povzdignila slovesnost! Hvala za to mariborskim pevcom!

Takošne slavnosti težko da bi še kateri šentiljskih Slovencev kedaj doživel. 50letnice cesarske so redke. Zato pa ravno spomin na

to slavnost naj ohranijo šentiljski Slovenci. Obhajali so jo na tako slovesen način. Pokazali so s tem, da iskreno ljubijo svitlega cesarja. Slovenski Šentilj! 10. julij letošnjega leta je jeden tvojih najlepših dnevov. Slavnostni dnevi vplivajo često tudi še na potomce, to uči zgodovina. Naj tudi ta dan vpliva na potomce Šentiljčanov, da jih navdušuje za cesarja, ko bodo izvedeli, kako so 50letnico vladanja cesarja Franca Jožefa proslavili njihovi stariši. Ljubezem do svitlega vladarja obhajala je svoj dan. Zdelo se je človeku, kadar je gledal navdušene šentiljske Slovence da sliši slovesno izjavo: «Zvestoba Slovencev se ne gane!» — Tako naj ostane vselej!

Iz Jarenine. (Ciril-Methodova slavnost.) Znano je že, da v Jarenini še prav posebno častimo naša sv. apostola Cirila in Metoda. Kakor lani, smo tudi letos in sicer zadnje nedeljo njima v čast priredili posebno slavnost, katera se nam je popolnoma posrečila, da smo po vsej pravici ponosni na njo. Udeležba od strani Jareninčanov je bila v resnici velika, pa imeli smo v svoji sredi tudi mnogo prijateljev, vrlih sosedov iz Št. Ilja, od Sv. Jakoba, od Sv. Marjete in Sv. Jurija in tudi nekaj požrtvovalnih Mariborčanov.

Slavnost se je vršila na lepem prostoru pri cerkvi, kjer je bil pri Mihaelovi kapeli postavljen oder z ovenčano podobo sv. bratov. Na slavnostnem prostoru, pa tudi s posameznih hiš so vihrale slovenske, papeške in cesarske zastave. Vreme je bilo prekrasno.

Po večernicah mogočno zagromé topiči na jareninskem vrhu, vabeč ljudstvo na slavnost. Ob določeni uri pričnejo slavnost naši vrli pevci pod vodstvom g. učitelja Čonča s pesnijo «Domovina mili kraj,» na to pa domači g. kapelan v imenu bralnega društva iskreno pozdravi vse tuje in domače goste. Ko naš mešani zbor odpoje lepo pesen «Naša zvezda,» deklamuje gospd. Marica Vučnik, tukajšnja učiteljica, dovršeno lepo Gregorčičevo pesen «Blagovestnikom,» pevski zbor pa zapoje Ciril-Methodovo slavnostno pesen.

Sedaj stopi na oder slavnostni govornik, domači g. kapelan ter z navdušeno besedo opiše tri pglavitne zasluge sv. bratov za Slovence: 1. da sta nam prižgala luč edinozveličavne sv. katoliške vere; 2. da sta naš slovenski jezik povzdignila s tem, ker sta iznašla črke zanj in sta v njem prva pisala knjige; 3. da sta naš slovenski jezik posvetila, ker sta v slovenskem jeziku sv. mašo brala, kar so tudi sv. oče potrdili; se dandanes se sv. maša peva v staroslovenskem jeziku pri 5 milj. katoliških Slovanov in pri vseh slovanskih razkolnikih. Vsled teh treh pglavitnih zaslug zaslužita, da ju Slovenci iskreno častimo; častimo pa ju najlepše, ako njuno ljubezen do Boga in do naroda in jezika slovenskega v svoja srca presadimo in jo pridno gojimo. To še smo posebno dolžni Slovenci v Jarenini, ker tu sta se pred 1000 leti po ustnem sporočilu tukajšnjega ljudstva mudila sv. brata. Govornik na to dokazuje verjetnost tega sporočila opirajoč se na starost jareninske župnije. Pred več nego 800 leti se prvokrat bere v listinah ime Jarenina, in že pred 737 leti se imenuje v listinah jareninska cerkev kot župnijska. Zato je Jarenina slavna že po svoji starosti, slavna je po svojem vernem katoliškem ljudstvu, slavna pa tudi po preimenitnem sporočilu o sv. Cirilu in Metodu. Zato naj bi, kot doslej, še veliko bolj v bodočnosti prešinjal duh sv. bratov vse Jareninčane, da ne bo med njimi ne verskih mlačnežev, ne narodnih odpadnikov. To še velja posebno sedaj, ko bi se liberalni nemškutarški duh tudi v naši slovenski župniji rad ugnezdil. Ko govornik skonča, je vse ljudstvo navdušeno odobravalno njegove besede.

(Konec prihodnjic.)

Sv. Pankracij na Radlu. (Kresi. — Zidanje nove cerkve.) V marenberškem okraju se je videlo mnogo kresov v Ribnici, pri Sv. Antonu, v Trbonjah, na hribu Svet.

Danijela, v Pernicah in v Remšniku. Proti Kapli se je svetil zopet kres očeta Narata. Ti kresovi nam pričajo, da še pri nas v marenberškem okraju vedno bivajo hvaležni slovenski verniki, udani sv. katol. cerkvi in iskreni častilci slovanskih apostolov. Nemci so imeli, ko so slavili «Sonnwendfeier,» le jeden Votanov ogenj, kar ne kaže ravno na veliko število pragermanov v dravski dolini. In še ta kres se je bil zakuril na protestantovsko povelje.

Slišalo se je na predvečer sv. apostolov tudi gromovito streljanje možnarjev po Ribnici, Pernicah in Remšniku. Zraven so se popevale mične pesmice.

Slovenci marenberškega okraja! Kakor ste ta večer pokazali svojo slovensko narodnost, tako jo kažite vedno in vselej. Radi govorite svoj mili slovenski jezik, ne sramujte se ga nikdar in nikjer! Bodite ponosni na svojo slovensko narodnost! Ne dajte se zasramovati od nikogar, da ste Slovenci. Nemški trgovci in krčmarji spoštujejo Vaš denar, zato naj spoštujejo tudi Vaš jezik. Kadar ste v zadregah, ne jemljite denarja od Nemcev na posodo, ti prežijo le na Vaša posestva ali pa vsaj na Vaše glasove pri volitvah. Za Vas je ustanovljena slovenska posojilnica v Marenbergu, tam se Vam rado ustrezne, in ni Vam treba prodajati svojih glasov, ni se Vam tudi treba bati, da bi kdaj prišlo Vaše posestvo v tuje roke. Na noge, Slovenci!

Društvo za zidanje cerkve sv. Pankracija bo imelo letno zborovanje 24. julija 1898. Dnevni red: 1.) Pregled računa; 2.) Volitev novih odbornikov; 3.) Razni nasveti. — Akoravno je izredno slabo vreme radi deževanja, je vendar zidanje nove cerkve precej napredovalo, tako da imamo upanje, še letos pod streho spraviti zidovje. Uljudno se vabijo prijatelji krasnega razgleda s prošnjo, da tudi oni povspešujejo z milimi darovi težavno podjetje na 900 metrov visokem hribu. Dosedanjim dobrotnikom pa priskrba zahvala!

Iz Ormoža. (Lov na slovenske otroke.) Naši posili Nemci so veseli; imajo zdaj nemško šolo. Ali nemških otrok je premalo! Od kod otroke dobiti? Oh, to je vendar tako lahko! Saj je v okolici vse polno slovenskih otrok. Starišem obljubimo to in ono, obljube pa ni treba izpolniti, saj je to že od zdavnaj naša navada. Da le našo nemško šolo s slovenskimi otroci natlačimo, pa je! — Predragi slovenski stariši! Ne dajte se zmotiti po sladkih besedah teh farizejcev! Čuje se, da vam obljubujejo, da se bode v nemški šoli tudi slovenski učilo. Raca na vodi! Ta pa je debela, da se kar da prijeti! To so limanice, katere vam nastavljajo, da bi lažje vaše otroke zvalili v svojo šolo. Ali mislite, da jim bode ta mrvica nemščine, ki se jim bode s silo vtepla v glavo, kaj hasnila? O ne! Ravno narobe! Ker učnega jezika, namreč nemškega, ne bodo razumeli, zaostali bodo silno v takih vedah, ki so jim za življenje prepotrebne in mnogo bode takih, ki ne bodo za 8 trudapolnih šolskih let nič drugega znali, kakor kopico nemških besed. Ako ljubite svoje otroke, ako ljubite slovensčino, pustite, da se v njej tudi v šoli v slovenskem jeziku poučujejo. Nek slavni Nemeč je rekel: Narod, ki samega sebe ne spoštuje, ni vreden, da živi. In to velja tudi za nas. Spoštujmo svoj narod, spoštujmo svoj materini jezik, spoštujmo svojo slovensko šolo! V starih časih, ko so še Turki razsajali v naših krajih, lovili so tudi slovenske otroke, gnali jih seboj, v turski veri in v turskem jeziku jih vzgojili in kadar so dorasli, so jih peljali v boj proti lastnim rojakom, tako da je nevedé brat brata, sin očeta moril. In zdaj? Slovenski stariši! Ali hočete iz lastne volje in z dobrim razumom iz svojih otrok poturice izrediti? Čez leta bodo ti vaši otroci odtujeni materinemu jeziku, sramovali se bodo pa tudi vas in poštenih domačih šeg in navad. Delovali bodo proti lastnemu rodu. Slovenski stariši! V katero šolo bote dali svojo deco? V slovensko!